

stillede sig i Gaar. Thi der findes ikke i „Nationaltidende“ nogen Udtalelse af mig og det af den gode Grund, at det vilde have været komplet umuligt at interviewe mig i den paagældende Tid, idet jeg i Ugen fra den 10. til den 17. opholdt mig i Norge og den 16. og 17., som skulde være de kritiske Dage, endog var søværts, foretog Rejsen fra Danmark til Norge til Søs.

Der er imidlertid — men det skal jeg komme ind paa om et Øjeblik — andre Udveje ogsaa for dem, der sidder inde med en saadan Hemmelighed, og som ikke saa let som Ministeren kan affinde sig med deres Samvittighed med Hensyn til at tale Sandhed eller ikke, og naar nu Udenrigsministeren for et Øjeblik siden roste Folk for, at de ikke havde *misbrugt* Oplysninger, som de havde faaet i det hemmelige Møde, men bebrejdede dem, at de ikke havde *brugt* dem, tror jeg, at Udenrigsministeren ikke ved, hvad det egentlig er, han mener med disse Ord. Jeg kunde i alt Fald have ønsket at vide, hvorledes jeg skulde bære mig ad med at bruge de Oplysninger, som Udenrigsministeren havde givet mig ved den hemmelige Sammenkomst med mig. Hvorledes er det egentlig Ministerens Mening, at jeg skulde bruge dem — at jeg ikke skulde misbruge dem, var jeg paa det rene med —, det ved jeg virkelig i dette Øjeblik ikke, men det vil maaske Ministeren oplyse.

Men nu vender jeg altsaa tilbage til Samtalen. Efter denne Samtale med Ministeren hørte jeg senere intet som helst om Vestindien og talte ikke med noget Menneſke derom, end ikke med nogen af de indviede, før jeg, jeg tror for 3 Uger siden, vekslede nogle Ord med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds derom, og da gik jeg, da der var gaaet saa lang Tid, ud fra, at Ministeriet var kommet paa det rene med, at denne Sag burde hvile, eller at Forhandlingerne var gaaet i Staa, at af en eller anden Grund var de strandet. Men saa under Naturforsker mødet i Christiania læste jeg en Morgen paa mit Værelse i en norsk Avis Finansministerens Dementi overfor „Nationaltidende“, hvilket Dementi jo gik ud paa, at der ikke havde været ført Forhandlinger og ikke førtes Forhandlinger om Salget. Jeg husker meget godt, at jeg halvhøjt sagde ud i Luften et ikke-parlamentarisk Udtryk i den Anledning, det tog nemlig Sigte paa de Ord, at der ikke havde været ført Forhandlinger, og naar overhovedet saadanne uparlamentariske Tanker kan und-

slippe en i Form af Ord, man veksler med sig selv, ligger det jo i, at jeg gik ud fra som givet, at Udenrigsministeren ikke førte Forhandling paa egen Haand med den amerikanske Gesandt, men at i alt Fald Finansministeren, under hvem Øerne jo sorterer, var indviet deri. Men Dementiet glædede mig, thi jeg ansaa det i sin meget kategoriske Form som et Bevis for Rigtigheden af min Formodning om, at Forhandlingerne var strandet; og var blot det rigtigt, at de var strandet, og at der altsaa ikke førtes Forhandlinger, havde den Udtalelse jo ingen aktuel Interesse, at der heller ikke havde været ført Forhandlinger. Men da jeg saa saa det mærkelige, at den ene Minister, nemlig Udenrigsministeren, forbyder, at den anden Ministers, Finansministerens Ord bliver telegraferet ud her fra Landet — det vil sige: De maa altsaa nok telefoneres, men ikke telegraferes ud, og Udlandet maa nok faa at vide, hvad der staar i danske og udenlandske Blade, men Meddelelsen maa ikke telegraferes til udenlandske Blade, saaledes er jo Situationen — da jeg altsaa saa dette, maatte jeg ganske vist faa nogen Tvivl; thi den Forklaring laa nær, at der alligevel var noget om Salget, og at Udenrigsministeren allerede den Gang misbilligede Finansministerens Udtalelse, i dette Tilfælde hans kategoriske Dementi. Og naar jeg virkede for, at vi skulde have en Forespørgsel frem her i Tinget med Hensyn til Telegramcensuren, var det ikke alene af Hensyn til, at jeg gerne ønskede dette Spørgsmaal om Telegramcensuren frem, men ogsaa fordi jeg ventede, at Udenrigsministeren vilde gribe Lejligheden til at fremsætte en Udtalelse med Hensyn til Salget, og denne Lejlighed greb Udenrigsministeren. Han havde ingen Journalist over sig, han greb den, idet han altsaa fremsatte en Udtalelse, hvorved han tog Afstand fra disse Salgsrygter, han slog disse Salgsrygter ned. Og at dette var Forklaringen, blev jo yderligere understreget i Ministeriets Hovedorgan ganske kort Tid efter. Man kan om denne Ministerens Udtalelse ikke sige — hans Form er jo nok undertiden noget aparte, hvad der ikke er noget at sige til —, at han satte sine Ord paa Skruer. Det er desuden en stor Forbrydelse at gøre dette. Medlemmer, der i sin Tid sad her i Folketinget paa dette Tidspunkt, vil vide, med hvilken harmdirrende Indignation Konseilspræsidenten bebrejdede det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C.